

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de partea vătămată Șciuric Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Diaconu Vasile Ion, născut la 07.02.1964, originar și domiciliat în or. Ungheni, str. Națională, 49/39.

Struța Octavian Valerii, născut la 24.11.1987, originar din s. Pîrlița r-nul Ungheni, domiciliat în or. Ungheni, str. Ștefan cel Mare, 149/1.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 14.08.2015 - 10.09.2015;

instanța de apel: 23.10.2015 - 16.03.2016;

instanța de recurs: 02.11.2016 - 15.02.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei mun. Bălți din 10 septembrie 2015, adoptată în procedura privind acordului de recunoaștere a vinovăției, Diaconu V. și Struța O., au fost condamnați în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, la câte 4 ani închisoare, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani fiecare.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 27.10.2014, Diaconu V., la rugămintea lui Șișcanu Al-dru, ca să se deplaseze în mun. Bălți, la domiciliul lui Șciuric D. și Șciuric V. pentru a lua de la ultimii banii în sumă de 1 250 000 ruble rusești, care aparțineau muncitorilor din Federația Rusă și a-i restitui angajatorului pentru achitarea salariilor, în rezultatul unei înțelegeri prealabile cu Struța O. și încă două persoane necunoscute, s-au deplasat în mun. Bălți la domiciliul lui Șciuric D și Șciuric V. amplasat pe bd. Victoriei, 68, ap. 10, unde în momentul când Șciuric A. a deschis ușa de la intrare în apartament, contrar voinței proprietarilor au intrat în interiorul acestuia și presupunând că au

un drept legal de recuperare a banilor, în mod arbitrar și contrar ordinii stabilite de legislația RM în vigoare, Diaconu V., Struța O. și încă două persoane necunoscute, au solicitat de la Șciuric V. bani în sumă de 1 250 000 ruble rusești, care presupuneau că au fost luați de către Șciuric V. și Șciuric D. și care constituiau salariul lucrătorilor din Federația Rusă, după care Diaconu V. i-a aplicat Șciuric V. mai multe lovituri cu pumnul în regiunea capului, cauzându-i conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 839 din 29.10.2015 leziuni corporale ușoare, iar Struța O. din geanta ce-i aparținea ultimei a luat banii în sumă de 12 950 euro, echivalentul a 240 352 lei, pe care i-a transmis lui Diaconu V., care ulterior, prin intermediul finului său Tomița I. i-a transmis în Federația Rusă lui Manei S., care urma să-i transmită lui Șișcanu Al-dru.

Aceleași circumstanțe au fost reținute de către instanța de fond și în privința lui Struța O.

3. Împotriva sentinței au declarat recursuri procurorul și reprezentantul părții vătămate Șciuric Valentina, Șciuric Vitalie, care u solicitat:

procurorul, casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Diaconu V. și Struța O. să fie condamnați în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, la câte 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea recursului declarat, procurorul a invocat că, sentința emisă o apreciază ca una ilegală și neîntemeiată, cu abateri de la criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal.

Astfel, aplicarea față de inculpați a pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei, nu asigură nicidecum atingerea scopului pedepsei penale, iar menținerea acesteia nu este una echitabilă în raport cu fapta comisă, comportamentul inculpaților în timpul și după comiterea infracțiunii, conștientizarea consecințelor și căința sinceră. Sub acest aspect instanța nu a respectat în deplină măsură stipulările art. 7, 61, 75, 78, 90 Cod penal, prin ce s-au comis erori de drept și anume referitor la modul de stabilire a pedepsei, astfel instanța a pronunțat o hotărâre pasibilă de a fi casată sub aspectul blândeții pedepsei.

Instanța nu a luat în considerare gravitatea infracțiunii incriminate, care prevede o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de până la 8 ani, precum și personalitatea inculpaților, care deși au recunoscut vinovăția, nu au conștientizat gravitatea infracțiunii comise, urmând a fi întreprinse toate măsurile în vederea corectării lor în fața societății.

Totodată, inculpații au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii care face parte din categoria celor grave, pentru care legea prevede o pedeapsă cu închisoare de la 3 la 8 ani.

reprezentantul părții vătămate, casarea acesteia și adoptarea unei noi hotărâri, cu recalificarea acțiunilor inculpaților conform prevederilor art. 187 alin. (5) Cod penal.

În motivarea recursului declarat, reprezentatul părții vătămate a menționat că, acțiunile inculpaților se încadrează perfect în limitele prevăzute de art. 187 alin. (5) Cod penal, nefiind de acord cu recalificarea efectuată la etapa urmăririi penale conform prevederilor art. 352 alin. (3) Cod penal, iar pedeapsa aplicată în privința inculpaților este prea blândă, acordul de recunoaștere a vinovăției fiind unul formal menit doar să reducă din pedeapsa aplicată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 martie 2016, recursurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate, instanța de recurs a menționat că, judecând cauza penală instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpaților Diaconu V. și Struța O. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal în urma recunoașterii vinovăției.

Constatându-se că instanța de fond a judecat cauza în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, instanța de recurs a făcut referire la dispozițiile art. 509 alin. (6) Cod de procedură penală, care prevede că, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită.

Reieșind din norma citată, instanța de recurs nu a putu reține argumentele reprezentantului părții vătămate Șciuric V. referitor la calificarea eronată de către instanța de fond a acțiunilor inculpaților pe art. 352 Cod penal și nu în baza art. 187 Cod penal, după cum a fost efectuat inițial de organul de urmărire penală, situație în care, în prezența încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, această acțiune este imposibilă, or, conform prevederilor art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Totodată, instanța de recurs a considerat că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale inculpaților instanța de judecată a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, ținând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea celor condamnați, precum și prevenirea săvârșirii de către ei a altor infracțiuni, la fel a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art. 75 Cod penal și anume de

gravitatea faptei penale, care se califică de legislator ca gravă, de urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, de circumstanțele atenuante și agravante și persoana inculpaților, precum și de prevederile art. 80 Cod penal, privind stabilirea pedepsei în cazul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției.

De asemenea instanța de recurs s-a referit și la faptul că în conformitate cu art. 509 alin. (4) Cod de procedură penală, la stabilirea pedepsei, individualizarea acesteia se efectuează reieșindu-se din limita maximă a celei mai aspre pedepse prevăzute de legea penală pentru infracțiunea respectivă, reduse cu o treime, fiind aplicabile art. 75 - 79 Cod penal.

În contextul celor expuse, instanța de fond la stabilirea și aplicarea pedepsei a luat în considerație ca circumstanță atenuantă recunoașterea vinei de către inculpați și căința sinceră de cele comise, iar ca circumstanță agravantă a luat în considerație faptul comiterii infracțiunii sub orice formă de participatie, iar în afară de aceasta s-a condus și de faptul că potrivit materialelor cauzei inculpații se caracterizează satisfăcător, nu au antecedente penale, nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru, au loc permanent de trai, Diaconu V. are la întreținere copii.

Astfel, în cauză au fost stabilite circumstanțe care micșorează gravitatea infracțiunii comise de inculpați, fiind asigurată exemplaritatea pedepsei, la fel, instanța de fond a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, stabilind inculpaților o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta comisă și cu cumulul de circumstanțe atenuante prezente în cauză, care esențial le micșorează răspunderea penală.

În condițiile menționate mai sus, instanța de recurs a conchis că solicitările în privința înăspririi pedepsei după cum s-a solicitat în recursurile atât a reprezentantului părții vătămate cât și a acuzatorului de stat sunt neîntemeiate.

Referitor la solicitarea reprezentantului părții vătămate cu privire la recuperarea prejudiciului material și moral, instanța de recurs a conchis că, reieșind din materialele cauzei, acțiune civilă pe cauză nu a fost înaintată, din care considerente această solicitare o consideră neîntemeiată.

Ce ține de solicitarea recurentului referitor la recunoașterea ca ilegală a disjungerii materialelor din cauza penală, instanța de recurs a considerat-o nefondată, în condițiile în care aceasta este o acțiune procesual-penală efectuată de organul de urmărire penală, cu scopul netergiversării urmăririi penale și examinării cauzei în instanța de judecată, fapt ce n-a avut careva impact negativ asupra soluționării cauzei date.

6. Împotriva deciziei instanței de recurs declară recurs în anulare partea vătămată Șciuric V., care, indicând temeii de drept prevederile art. 420 - 422, 427 - 430, 435 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu transmiterea cauzei spre rejudecare.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Declarând recurs în anulare, recurentul este obligat să invoce încălcările comise de către instanța a cărei hotărâri se contestă și care viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, prevederi stipulate și în art.455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală.

Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, recursul în anulare trebuie motivat, cu indicarea obligatorie a vreunui temei concret prevăzut în art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, conținutul acestuia, cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate din punct de vedere al problemei de drept și evidențierea viciului fundamental care, în opinia recurentului, în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată.

Astfel, conform art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Deoarece temeiurile pentru recurs în anulare sunt expres și limitativ stipulate de lege, rezultă că motivarea recursului trebuie să se refere numai la aceasta, cu indicarea expresă a temeiurilor pe care se întemeiază.

Din textul recursului în anulare se vede că, recurentul nu a respectat aceste cerințe și n-a invocat expres nici unul din temeiurile prevăzute la art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, recurentul solicită casarea deciziei instanței de recurs, fără a motiva ilegalitatea hotărârii atacate sub aspectul cerințelor și exigențelor legii și fără a invoca vre-un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente care a afectat hotărârea atacată.

Potrivit art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe temeiurile prevăzute în prezentul articol.

Cerințele obligatorii nominalizate nu au fost respectate de către recurent la declararea recursului, temei ce impune inadmisibilitatea recursului declarat deoarece acesta nu corespunde cerințelor de conținut.

8. În conformitate cu prevederile art. 456, 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal ,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de partea vătămată Șciuric Valentina împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Diaconu Vasile Ion* și *Struța*

Octavian Valerii, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute în art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 februarie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti